

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa S.K.

przeciwko S. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2) odmawia przyznania wynagrodzenia od Skarbu Państwa -
Sądu Apelacyjnego w [...], adwokat M.F.
oraz pełnomocnikowi substytucyjnemu adwokat M.S.,
za udzielenie powodowi nieopłaconej pomocy prawnej
z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda S.K. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 września 2015 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko S. w W. o zapłatę 630 000 złotych z tytułu odszkodowania za przewlekłe rozpoznawanie wniosku powoda o przyjęcie go w poczet członków spółdzielni oraz podobnie wysokich kwot odszkodowania i zadośćuczynienia z różnych tytułów związanych z rozpatrywaniem jego wniosków, wynikających związanych z zajmowanym mieszkaniem w pozwanej S. Przyczyną oddalenia żądań powoda był oczywisty brak podstawowych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu Okręgowego, nie dopatrywał się także nieważności postępowania ze względu na zarzucaną Sądowi błędną wykładnię art. 361 § 1 i art. 822 § 1 i 2 k.c.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 391, art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., co skutkowało nierozpoznaniem zarzutów apelacyjnych. Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy może przyjąć skargę do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik skarżącego wskazał na „konieczność rozpatrzenia przez Sąd naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 233 § 1 w związku z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art.

382 k.p.c., polegającego na przyjęciu przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji bez głębszych merytorycznych rozważań w tej kwestii...”.

Jak łatwo zauważyć, wniosek jest pozbawiony odwołania się do którejkolwiek z przesłanek wymienionych w art. 391 § 1 k.p.c., z których przynajmniej jedna winna zostać wykazana jako podstawa prawna ubiegania się o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Niestety, skarżący wymienia tylko art. 398⁹ § 1 k.p.c., a potem w dwuzdaniowym uzasadnieniu wniosku jedynie podważa ustalenia faktyczne, co w ogóle jest wykluczone jako podstawa skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie można także kwestionować staranności uzasadnienia orzeczenia Sądu II instancji z powoływaniem się na wskazane przepisy procesowe, gdyż samo takie powołanie się nie wystarczy, jeżeli w motywach orzeczenia znajduje się dokładne wyjaśnienie niezasadności kolejnych zarzutów apelacji. Nie wystarczy powołać się na ogólniki podnosząc zarzuty procesowe, w tym odnośnie do naruszenia art. 233 k.p.c., które i tak może mieć miejsce wyjątkowo w wypadku skargi kasacyjnej. Na ten temat jest znane i od dawna utrwalone orzecznictwo i poglądy doktryny.

Konstrukcja skargi kasacyjnej i wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania wraz ze szczerkowym uzasadnieniem sprawia, że wniosek ten z trudnością spełnia minimum wymagane przez art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c.. Daje to podstawę do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) oraz do uznania, że w tej sytuacji nie ma podstaw do przyznania wynagrodzenia pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu dla powoda, gdyż celem przepisów o tym stanowiących (rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Dz. U. z 2016 r., poz. 1714) jest rzetelne udzielenie nieopłaconej pomocy prawnej.